

ನನಗೆ ಗೆಲಲೇ ಬೇಕೆಂಬ ಒತ್ತಡ ಇರಲಿಲ್ಲ

◆ ನಟ-ನಿರೂಪಕನ ಸುಖ ದುಃಖಗಳೇನು?
ಸಾಮಾಜಿಕ ಮನ್ನಣೆ ಸುಖವೂ ಹೌದು, ದುಃಖವೂ ಹೌದು. ಜನಪ್ರಿಯತೆ ಅಂತ ನಾವು ಏನು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದೇವೋ ಅದು ಸಾಮಾನ್ಯನಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಸಾರ್ವಜನಿಕವಾಗಿ ವಿಷಯ ಮನ್ನಣೆ ದೊರಕುತ್ತದೆ. ಅಂತೆಯೇ ಅದಕ್ಕೆ ತದ್ವಿರುದ್ಧದ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಕೂಡ ಇರುತ್ತದೆ. ಏನೇ ಮಾಡಿದರೂ ಟೀಕೆ ಟಿಪ್ಪಣಿ ಕೇಳಬರುತ್ತವೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಮಾಧ್ಯಮಗಳಲ್ಲಿ ಅದು ಸುಲಭ ಕೂಡ.

◆ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕ ಅವಕಾಶ ಯಾವನದಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆ ಆಯ್ತು ಅಂತ ಅನ್ನಿಸಿದ್ದು ಇದೆಯಾ?
ಎಲ್ಲ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದೇ ರೀತಿ ಇರಬೇಕು ಎಂದು ನಾವು ಭಾವಿಸುತ್ತೇವೆ. ಅದು ಹಾಗಲ್ಲ, ಕಾಲ ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಬದಲಾವಣೆ ನಿಸರ್ಗ ಸಹಜ ಕ್ರಿಯೆ. ನಾನು ಮೂವತ್ತೆರಡು ವರ್ಷ ಸಿನಿಮಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಇದ್ದೇನೆ. ಇವತ್ತಿಗೂ ಬಿಡುವಿಲ್ಲದೆ ಬಿಜಿಯಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಬಾಲ ನಟರಾಗಿ ಬಂದವರು ಹದಿಹರೆಯಕ್ಕೆ ಬಂದ ತಕ್ಷಣ ಅವಕಾಶಗಳು ಕಡಿಮೆ ಆಗುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ನನಗೆ ಹಾಗಾಗಿಲ್ಲ. 'ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್', 'ಪಾಂಚಾಲಿ', 'ಯುವ' ಹೀಗೆ ಹಲವು ಸಿನಿಮಾಗಳಲ್ಲಿ ನಟಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಟೀವಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಬಿಜಿಯಾಗಿದ್ದೇನೆ. ನನಗೂ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಜೀವನ ಇದೆ. ಸಿನಿಮಾ ಮಾತ್ರ ಜೀವನದ ಭಾಗ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಭಿನಯದ ಜೊತೆ ನಿರ್ದೇಶನ ಮಾಡಿದೆ, ನಿರೂಪಣೆಯನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

◆ 'ಡ್ರಾಮಾ ಜೂನಿಯರ್ಸ್'ನಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳ ಜೊತೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಾಗ ನಿಮಗೆ ಕಾಡುವ ನೆನಪು.
ಆರಂಭದಿಂದಲೂ 'ಡ್ರಾಮಾ ಜೂನಿಯರ್ಸ್'ಗೆ ಬರುವ ಪೋಷಕರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇನೆ. ಇಂದು ಮಕ್ಕಳು ಸಿಕ್ಕಾಪಟ್ಟೆ ಒತ್ತಡವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾರೆ. ನನ್ನ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಒತ್ತಡ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸಿನಿಮಾ ರಂಗಕ್ಕೆ ತರಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಮನೋಭಾವವೂ ಕಡಿಮೆ ಇತ್ತು. ಸಾಮಾಜಿಕ ಮಾಧ್ಯಮ ಹೆಚ್ಚಿರುವ ಈ ಹೊತ್ತು ಕ್ರೇಜ್ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಡಿಪಿ-ಸ್ಟೇಟಸ್ ಎಲ್ಲ ತೋರಿಕೆಗೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಅದನ್ನು ನಾಲ್ಕು ಜನ ಲೈಕ್-ಕಮೆಂಟ್

ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತೇವೆ. ಮೊದಲು ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಸೆಲೆಕ್ಟ್ ಆದರೆ ಸಾಕು ಎಂದು ಸರತಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೆ. ಆಯ್ಕೆಯಾದ ನಂತರ ಗೆಲ್ಲಬೇಕು ಎಂದು ಬಯಸುತ್ತಾರೆ. ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದೇ ದೊಡ್ಡದು ಎನ್ನುವ ಧನ್ಯತಾಭಾವ ಇರುವವರು ಕಡಿಮೆ. ಲಕ್ಷಾಂತರ ಮಕ್ಕಳ ತೀವ್ರ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದೇ ಹೆಮ್ಮೆಯ ಸಂಗತಿ. ಗೆಲುವು ಕೇವಲ ಮೂವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ. ಅವಕಾಶ, ಖ್ಯಾತಿ ಸಿಕ್ಕಿದೆಯಲ್ಲ ಅದಕ್ಕೆ ಖುಷಿ ಪಡಬೇಕು. ಈ ಮನೋಭಾವ ಕೆಲವೇ ಪೋಷಕರಲ್ಲಿದೆ. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡಿ ನನ್ನ ಬಾಲ್ಯದ ಕಡೆ ತಿರುಗಿದರೆ, ಆಗ ಸೋಶಿಯಲ್ ಮೀಡಿಯಾ, ಟ್ಯೂಬ್ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮುದ್ರಣ ಮಾಧ್ಯಮ ಮಾತ್ರ ಇತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ವಿಮರ್ಶೆ ಬಂದರೆ ಸಾಕು ಎನ್ನುವ ಭಾವನೆ ಇತ್ತು.

ಮಾಸ್ಟರ್ ಆನಂದ್ ರಿಯೇ ಕನ್ನಡ 'ಡ್ರಾಮಾ ಜೂನಿಯರ್ಸ್' ನಿರೂಪಕ

◆ ಇನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಕನಸುಗಳು ಉಳಿದಿವೆಯಾ?
ತುಂಬ ಯೋಚನೆಗಳು ಬರುತ್ತಾ ಇರುತ್ತವೆ. ಏನೋ ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಈ ಕ್ಷೇತ್ರವೇ ಅಂತಹದ್ದು. ತೃಪ್ತಿ ಎನ್ನುವುದೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ, ಆ ಭಾವನೆ ಇದ್ದರೆ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಲೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಂದು ಅದು ಅತ್ಯಪ್ಪ ಭಾವನೆಯೂ ಅಲ್ಲ. ಕೆಲವೊಂದು ಟಾರ್ಗೆಟ್ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತೇವೆ. ನಮ್ಮನ್ನು ನಾವು ಪ್ರಯೋಗಕ್ಕೆ ಒಡ್ಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಾನು ಹಿರಿತಲೆಮಾರಿನ ಕಲಾವಿದರ ಜೊತೆ ನಟಿಸಿದವನು. ಅಂತಹ ನಟರಿಗೆ ಒಂದು ಸಿನಿಮಾ ನಿರ್ದೇಶನ ಮಾಡಬೇಕು. ಮತ್ತೆ ನಾವೆಲ್ಲ ಒಂದು ಸ್ಕ್ರೀನ್‌ನಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಬಗ್ಗೆ ಕುತೂಹಲವಿದೆ.

◆ ನಿಮಗೆ ವೇದಿಕೆ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಬಹುದಾ?
ತಂದೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರಿ ಉದ್ಯೋಗಿ. ಹವ್ಯಾಸಿ ರಂಗ ಕಲಾವಿದರು. ಅವರು ನಾಟಕದ ಚರ್ಚೆಗೆ ಗಾಂಧಿನಗರದ ಕನಿಷ್ಠ ಹೋಟೆಲಿಗೆ ಒಮ್ಮೆ ನನ್ನನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದರು. ಗುರುದಾಸ್ ಶೆಣೈ, ಸಿಹಿಕಹಿ ಚಂದ್ರು, ರಾಜೇಂದ್ರ ಕುಮಾರ್ ಆರ್ಯ ನಮ್ಮ ಎದುರಿನ ಟೇಬಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ನಾನು ಒಂದು ಕಡೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳದೆ ಆಟ ಆಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೆ. ನನ್ನನ್ನು ಅವರು ಕರೆದು ಮಾತನಾಡಿಸಿದರು. ಆಗಲೇ ನಾನು ಮಿಮಿಕ್ರಿ ಮಾಡಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ಚೂಟಿತನವನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿ ಅಪ್ಪನನ್ನು ಮಾತನಾಡಿಸಿದರು. 'ರವಿಚಂದ್ರನ್ ಮೇಲೆ ರೂಮ್ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವರನ್ನು ಭೇಟಿ ಮಾಡಿ. ಅವರು 'ಕಂದರಿಜೋಗಿ' ಮಕ್ಕಳ ಸಿನಿಮಾ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ' ಎಂದರು. ನನ್ನ ತಂದೆ ಅವರ ಪರಿಚಯ ಇಲ್ಲ ಎಂದಾಗ, ಶೆಣೈ ಅವರೇ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ರವಿ ಸರ್ ಪರಿಚಯಿಸಿದರು. ಅವಕಾಶ ದೊರೆಯಿತು. ನನಗೆ ಹೆಸರು ತಂದು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು 'ಗೌರಿ ಗಣೇಶ'. ಅದು ನನ್ನ 11ನೇ ಸಿನಿಮಾ.

■ ರಾಘವೇಂದ್ರ ಕೆ.